

stemmelsen i stk. 2 er uheldig og burde udgå, selv om formuleringen er ændret, således at karakteren af undtagelsesbestemmelse er præciseret.

Til § 60.

I denne bestemmelse, der svarer til § 54 i komiteernes lovudkast, er optaget regler til beskyttelse for en opfindelse, på hvilken patent er søgt, men endnu ikke meddelt.

Tilsvarende regler findes i den gældende patentlov.

Efter forslaget nyder opfindelsen fra det tidspunkt, hvor ansøgningen fremlægges i medfør af § 21, samme beskyttelse som det meddelte patent, bortset fra reglerne om straf.

Fra det nævnte tidspunkt skal akterne i ansøgningssagen være tilgængelige for enhver. Gøres akterne imidlertid tilgængelige forinden i henhold til § 22, stk. 2, det vil sige senest efter 18 måneders forløb, medfører uberettiget udøvelse af opfindelsen efter forslaget også ret til at kræve erstatning, men kun i det i § 58, stk. 2, angivne omfang.

Bestemmelsen er også anvendelig i tilfælde, hvor ansøgningen har været henlagt under forudsætning af, at ansøgningen genoptages og fører til patent.

Af § 26 følger, at den i stk. 2 angivne frist på 1 år regnes fra den dag, hvor beslutningen om meddelelse af patent er endelig.

De danske Patentagenters Forening anførte i sin udtalelse med hensyn til stk. 1, at der meget vel kan foreligge grove patentkrænkelsetilfælde, før en patentansøgning fremlægges efter § 21. I sådanne tilfælde forekommer det ikke rimeligt, at erstatning kun skal kunne udmåles efter den meget milde regel i § 58, stk. 2.

Industrirådet henstillede, at bestemmelsen i § 60, stk. 1, 1. pkt. blev ændret, således at det kom til at lyde således:

„Udnytter nogen uhjemlet erhvervsmæssigt en opfindelse, efter at akterne i ansøgningssagen er gjort tilgængelige for enhver, eller efter at vedkommende på anden måde har fået tilstrækkeligt kendskab til ansøgningen, til at kunne udnytte opfindelsen erhvervsmæssigt, finder bestemmelsen om patentindgreb tilsvarende anvendelse“.

Forslaget har imidlertid fastholdt bestemmelsen i komiteernes udkast. Først når ansøgningen fremlægges, og det dermed præciseres, hvilket omfang et eventuelt patent vil få, bør den strengere erstatningsregel bringes i anvendelse, og det synes ikke påkrævet at tage hensyn til det kendskab til opfindelsen, der ad andre veje er tilflydt indgriberen, da patentansøgeren jo efter § 22 til enhver tid

kan gøre sagsakterne tilgængelig og dermed opnå, at den her omhandlede regel bliver anvendelig.

Til § 61.

I denne bestemmelse, der svarer til § 55 i komiteernes udkast, er optaget regler, hvorefter den, mod hvem der anlægges sag i anledning af patentindgreb, til støtte for sin påstand om frifindelse kan gøre gældende, at patentet er ugyldigt.

Tages denne påstand til følge, kan lovens bestemmelser om straf, erstatning m. v. ikke bringes i anvendelse.

Det kræves altså ikke, at der anlægges en særlig sag om ugyldighedsspørgsmålet.

Den gældende patentlov bestemmer, at under sager, der går ud på straf, skal den indsigelse, at patentet er bortfaldet eller ugyldigt, tages under påkendelse, for så vidt spørgsmålet om domfældelse eller frifindelse beror derpå.

En afgørelse efter denne regel har alene virkning mellem parterne i den pågældende sag, men en frifindelse betyder ikke, at patentet over for andre betragtes som ugyldigt, og det forbliver derfor optaget i patentregistret.

Efter forslaget indføres en ordning, hvorefter der, når sagsøgte i en sag om patentindgreb gør gældende, at patentet er — helt eller delvist — ugyldigt skal træffes en over for patenthaveren bindende afgørelse af spørgsmålet om patentets gyldighed, således at patentet kan slettes af registret, såfremt det kendes ugyldigt.

Justitsministeriet udtalte om komiteernes udkast til § 55, sammenholdt med § 64, stk. 3 og 4, at den heri indeholdte ordning måtte anses for mindre hensigtsmæssig, set ud fra et retsplejesynspunkt. Dels falder ordningen ikke naturligt ind i retsplejelovens system, og lader derved en række spørgsmål uløste, og dels sikrer den ikke i tilstrækkelig grad, at det gøres klart over for patenthaveren, at han står i fare for at få sit patent kendt ugyldigt. Justitsministeriet henstillede derfor, at ordningen blev udformet således, at sagsøgte ikke kan gøre patentets ugyldighed gældende som en indsigelse, men kun i forbindelse med en over for patenthaveren nedlagt påstand om, at patentet kendes ugyldigt, og således at der — hvor sagen er anlagt af en licenshaver — gives sagsøgte mulighed for at gøre patentets ugyldighed gældende ved at tilstævne patenthaveren. Man opnår herved bl. a., at retsplejelovens regler om ad citation kan finde tilsvarende anvendelse, og at patenthaveren bliver inddraget i sagen ved forkyndelse af en egentlig stævning.